

Ως συνδετικό των δυο πρώτων επιπέδων είναι το επίπεδο που περιέχει το «*δυναμικά εφαρμόζόμενο πρόγραμμα σπουδών*» που εκπροσωπείται από τα σχολικά βιβλία ή οποιοδήποτε άλλο είδος παρεχόμενης οργανωμένης γνώσης (Robitaille και συνεργάτες, 1993; Schmidt και συνεργάτες, 1997).

Τα σχολικά βιβλία, για την ελληνική πραγματικότητα, είναι τα μοναδικά εγκεκριμένα από το αρμόδιο Υπουργείο προς χρήση εγχειρίδια σύμφωνα με το Διαθεματικό Ενιαίο Πλαίσιο Προγράμματος Σπουδών των Μαθηματικών (ΔΕΠΠΣ) και γι' αυτό κατέχουν έναν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Σύμφωνα με το ΔΕΠΠΣ, σκοπός της διδασκαλίας των Μαθηματικών είναι να βοηθήσει το μαθητή να ασκήσει και να βελτιώσει τις δεξιότητες που αφορούν τη μεθοδική σκέψη, την ανάλυση, την αφαίρεση, τη γενίκευση και τις λογικές διεργασίες, που θα τον βοηθήσουν αργότερα να εφαρμόσει κριτικά όσα έχει διδαχθεί εισερχόμενος είτε στο χώρο της έρευνας είτε στο χώρο της αγοράς εργασίας. Η ανάπτυξη τόσο της δημιουργικής φαντασίας όσο και της ελεύθερης σκέψης σε συνδυασμό με την αυτοσυγκέντρωση, την παρατηρητικότητα και την επιμονή κρίνονται απαραίτητα για την κοινωνική ένταξή του και την ολοκλήρωση της προσωπικότητάς του (ΔΕΠΠΣ, 2003).

Η υλοποίηση των παραπάνω στόχων πραγματοποιείται θέτοντας τις βάσεις ήδη από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση με κύριο άξονα γνωστικού περιεχομένου την επίλυση προβλήματος. Στην Α' Δημοτικού επιδιώκεται η *αναγνώριση, περιγραφή και επέκταση αριθμητικών και γεωμετρικών μοτίβων*, στη Γ' Δημοτικού επιδιώκεται να μπορούν να διαπιστώνουν οι μαθητές ότι *η επανάληψη αυτή συνεχίζεται επ' άπειρον* και στην ΣΤ' τάξη, όπου και εισάγεται επίσημα η έννοια της μεταβλητής, να μπορούν να διατυπώνουν ένα κανόνα για κάποια απλά αριθμητικά ή γεωμετρικά μοτίβα (ΔΕΠΠΣ, 2003).